

pter quem casum officium criminale deserens se conuertit ad clericatum, & exinde factus est Cardinalis, iurque Episcopus Placentia, Casumque audiui à Reuerendo Præposito Castri Sancti Ioannis Illustrissimi, & Reuerendissimi Domini mei Qui quidem Præpositus alias eiusdem Reuerendissimi de Aretio fuerat suffraganeus, & idem satischarus; demum de anno præfenti 1588. idem euenit casus satis memorabilis in personam Dom. Galeatij de Zucchis auunculi mei, sub Dom. Deiphobo potestate terræ Soranæ, de quo supra hac eadem quaest. versicul. Iudex autem; vide similem casum apud Menoch. de arbitr. iudic. libro 2. cent. 269. num. 5. Drogh.
 u Poterit repeti in tor-

mentorum extortam, fuerant ultimo supplicio affecti. Idem dicit Salicet. in l. 2. num. 10. C. de custodia reorum, quem refert Paris Put. de syndicat. fol. 488. cap. 3. num. 1. in fin. & Foller. in pract. crim. fol. 322. num. 78. Dicit etiam in loco præallegato, numero 62. in fine, quod licet verum sit de iure, quod semel tortus competenter, non debet iterum torqueri, nisi superueniant noua indicia, tamen consuetudo obseruat contrarium; & quod latrunculores sa-

tura.] Adde, vt per Carer. in pract. in tract. de ind. & tortur. pag. 162. quod tamen qualiter procedat, vide per eum, ibidem, num. 190. cum pluribus seqq. & ibi etiam an sponte confessus fuit ad bancum iuris niger, an cogatur perleuare in sua confessione, & nu. 193. quid si præcedentibus indicijs fuit tortus, & confitetur, & deinde ductus ad bancum inde repetitur, & confitetur, & deinde negat, & hoc pluries facit, & nu. 194. quod per res vices repetitur in tortura, & nu. 195. an reus possit repeti ob duritatem si dicat in tortura, si stare per decem dies pedens in tormentis non confitebor. Et quid si fuerit relaxatus fidei iustoribus, & modo citetur, & non compareat, vide ibi remissiuè. Giach.

QUEST. LXV.

Reum, qui delictum confessus est, omnino condemnandum esse.

SVMMA RIA. Ex Claro.

- 1 Reus confessus delictum condemnari.
- 2 Et an vnica confessio sufficiat, vel plures requirantur. Ex Additionibus.
- * 1 Confessio iudicandi in criminalibus habetur loco sententiæ.

- 1 Confessus sponte debet condemnari, etiam quod secundo loco contrarium in tortura deposuisset.
- 2 Conf. si in tortura, an, & quando validior sit spontanea.
- 3 Conspiciens aliquem occidisse, cum tantum vulnerasset; an secuta morte post confessionem, possit ex illa confessione condemnari.
- 4 Conf. si spontanea sine indicijs valet ad condemnandum.
- 5 Et quid si fuerit reus absolutus, quia crimen non erat probatum.
- 6 Et quid si non præcesserit processus.
- 7 Et quid in confessione nuti signis declarata.
- 8 Confessus crimen an censetur confiteri qualitates.
- 9 Confessio spontanea non requirit ratificationem.
- 10 Confessio reus maior est alijs probationibus.

ADDITIONES Ad Quaest. LXV.

Vbi reus delictum.] Adde, quod confessus in iudicio legitime condemnari potest, licet processus sit ineptus, teste Mathesil. lingu. 53. ubi ponit rationem. Vide quaest. scribit Ias. in l. cum te, nu. 5. C. de transactio. Et hoc adeo verum est, vt etiam nullis præcedentibus indicijs, vel non data indiciorum copia, confessio sponte facta sufficiat ad condemnandum consentientem, vt est text. & ibi hoc no. in cap. 1. de accusat. libro 6. Baldus ita tenet in addition. ad Specul. in titulo de confess. idem Baldus, & Doctores in l. 2. C. quod met. cau. Ang. in l. 1. ff. de confess. Item confessio iudicialis in criminalibus loco sententiæ habetur secundum communem opinionem, de qua per Bursattum conf. 77. numer. 24. libro primo, vide Olasum de decisione 149. numero sexto. Cui adde, quod per confessionem inquisiti non agitur contra heredes, si decesserit ante sententiam, nisi in famoso latrone, iuxta tradita per Doctores in Apostill. ad Bartol. l. 1. numero 19. C. de confess. Guot.
 Vbi reus delictum.] Vide Farinacium volumine quarto supra quaestione 81. ubi generaliter de materia, cap. 1. & seqq. Ros.
 Vbi reus delictum.] Adde, quod sponte confessus debet condemnari, etiam quod secundo loco contrarium in tortura

QUEST. LXV.

Vbi reus delictum ipsum confessus fuerit, tunc dici solet nullas esse indicia pariter, nisi in condemnando:

deposuisset, quia statim primo dicto rei, vt per Bartolum in l. prima, §. quaestione, ff. de quaestione, ubi facit tres casus. 1. Primus est, quando quis in se tantum interrogatur, & tunc est validior confessio spontanea, quam cum tormentis. Secundus casus est, quando quis de alio interrogatur, & tunc illa est validior, quæ fit cum tormentis. Tertius est, quando quis torquetur in se, & in alium, & tunc debilius est confessio, quæ fit in tortura, quam quæ sine tormentis; idem sentit Marsilius in dicta l. 1. §. q. ff. de quaest. Grammat. v. to 34. numero vndecimo, & consilio trigesimo quinto, in fine. Follerius in pract. criminal. in tertia parte, tertia pars, in verbo si confitebuntur, numero nonagesimo, & Dec. consilio 175. num. 8.
 Item adde, si vulnerans adhuc viuente vulnerato confessus est, se occidisse, nunquid morte sequuta poterit ex illa confessione condemnari de homicidio, Bald. in capit. 1. de pace iur. firm. §. iniuria punitur, nu. 19.
 Item adde, quod confessio sponte facta, etiam non præcedentibus indicijs, & non data indiciorum copia valet, & ex ea confessione quis potest damnari. Aret. in tractatu malefic. in versiculo pace publica, præcedente versiculo Aduertas tamen, & Mascardus de probationibus, conclusio. 357. num. 5. & 34. volum. 1.
 Item, quod adde, quod confessio etiam valida, & ex ea poterit quis damnari, etiam si fuerit absolutus, quia crimen plene

plene non fuerit probatum, & sententia in rem iudicatam transierit, Beron. in cap. si clerici, num. 67. cum seq. de iud. & ibi, numer. 64. tenet, quod si confessio facta fuisset in tormentis, legitimis præceptibus indicijs, non seruato tamen iuris ordine, quod talis confessio non noceret, sed si post confessionem etiam spontaneam reus de facto fuerit absolutus, per illam confessionem amplius molestari non poterit, cum non teneatur stare confessioni, postquam est iudicatum in contrarium, Boer. deci. 289. num. 8.
 Item quod adde, quod confessus sponte, debet condemnari, etiam non præcedente processu, Innoc. in cap. qualiter el. 2. column. na penult. de accusat. & in cap. cum super gloss. sua, in verb. deponendum, de confess. & Angel. in l. vulgaris de furt. & Bald. in l. mercalem de cond. ob turpiud. caus. sed confessio non noceret, si aduersarius negaret, & contradiceret, Bald. in l. cum precum, C. de liber. caus. quem refert, & sequitur Paul. Mere. in conf. 91. numero 66. inter consil. criminal. diuersorum tomo 2.
 Item quod adde, quod minus ex confessione sua signis declarata condemnari non potest, sed requiritur testimonium liquida probatio, Baldus in l. vnica, nu. 27. C. de confess. Alexan. & Rom. in l. 1. ff. de verb. oblig. & Plaz. epit. delict. libro 1. cap. 32. numer. 18. ubi dicit etiam, cum tam esse interrogandum per signa, saltè pro veritate habenda.
 Item adde, quod non videtur fateri qualitates, Bartol. & Bald. in l. si cui, §. fin. ff. de leg. 1. & Brun. conf. feud. 69. columna 2. vers. 2. mouer. & Ias. in d. l. si cui, §. fin. dicit, quod responsio indefinita in criminalibus intelligitur secundum interrogationem, & ibi attestatur de commun. Baiard.
 Sed certe.) Farinac. quaestione octuagesima prima, numero secundo, & tertio, capitulo primo, & numero octauo, volumine 1. Ros.
 Sponte confessum.) Confessio autem sponte facta, quæ & sponte confessus quis dicatur, vide per practicum Carrerij, pagina mihi decimanona sub numero vigesimo quinto, & an ex sola confessione absque alio processu, & in sententia, in criminalibus fiat executio pœnæ capitalis; vide per Carrerium ubi supra, sub numero vigesimo sexto. Fallit ubi de consuetudine est, vt in Alemania, siue Germania, quod contra fures non formetur inquisitio, nec accusatio instituat solènter, sed habita confessione suspenduntur, quia tunc illa con-

suetudo valet, & merito est seruanda, vt per Capollam consilio 39. criminal. numero fin. & fasius, in sexto, & septimo dubio, & an ex sola confessione absque alijs probationibus condemnari possit quis, & quando, remissiuè per Carrer. ubi sup. sub num. 26. Giach.
 Sed certe ille tractatus non est Bart. sed Gand. vt demonstrat August. ad Angel. de malefic. in verbo, Fama publica, num. 28. in fin. & ita ad verbum legitur in opere maleficiorum ipsius Gand. sub tit. de quaest. & in specie hunc locum tanquam ipsius Gand. qui ita esse communem opin. attestatur in d. tit. de quaest. num. 15. citat idem Aug. in d. verbo, fama publica, post num. 112. & Ruin. consil. 80. post num. 7. lib. 4. & Viuius in lib. communium opin. in verbo, confessio facta sponte. Hanc etiam dicit esse communem opin. Guid. Suzzar. de ind. & tort. fol. 201. numer. 44. quem refert Practic. Conradi, fol. 208. numer. 3. Imola, conf. 109. circa princ. quem refert Mars. in pract. crim. §. quomodo, nu. 18. & Pract. Carer. fol. 19. nu. 24. Pract. Millei, fol. 79. num. 17. Non tamen intelligas, quod etiam sponte confessum, debeat index statim condemnare, sed practica est, quod quando reus est sponte confessus, index mittat eum in carcerem, et apud acta præstat ei terminum ad allegandum quicquid vult, ne condemnetur, & ad omnes suas defensiones faciendas: quo elapso, ubi nihil probet, potest postea condemnari. Et hanc practicam seruat totus mundus, vt dicit Salyc. in l. 2. nu. 7. C. de custodia repr. quem refert Boss. in tit. de confessio. nu. 2. Ita etiam communiter practitari attestatur Ant. Gomez. c. 12. de lictor. nu. 3. in fin. Multa enim possunt deduci, & pro-

bari contra propriam confessionem, de quibus dixi supra q. 55. Et licet secundum Boss. ibi, non sit dandus terminus defensionis reo confesso, nisi illi petat, nihilominus practica generalis contrarium obseruat, scilicet vt etiam confesso, & dilationem non petenti deur terminus defensionis; et ita seruando non errabis. Vide, quæ dixi supra quaest. 49. versic. Est igitur, & supra q. proxima, versic. fin autem reus.
 Sed quæro, nunquid vnica confessio sufficiat ad hoc, vt reus possit condemnari, an autem plures requirantur. Respond. Glos. in l. 1. in glos. 1. ff. de quaest. tenuit, quod vnica confessio sponte facta non sufficiat, sed quod requiruntur tres. Sed certe illa gloss. communiter non tenetur, vt ait Salyc. in d. l. 2. numero 3. C. de custodia reorum, Paris Put. de synd. fol. 487. c. 8. num. 1. Dic ergo esse in hoc articulo distinguendum inter confessionem factam sponte, & eam, quæ facta est in tormentis.
 Nam si quidem est facta sponte, tunc vnica confessio iudicialis sufficit ad condemnandum, & hæc est communis, & quasi omnium opi. vt dicit Brun. de indic. & tortur. fol. 146. num. 21. quem refert Foller. in pract. crim. fol. 272. num. 39. Et quod in tali confessione facta sponte, & sine tormentis non requiratur ratificatio, seu perseverantia consentientis, sed quod statim quod est confessus crimen, debeat condemnari, dicit esse communem
 Adde supra quaest. 64. versic. fin autem reus in principio, non tamen recedat à consuetudine Prouinciæ, vt dixi infra quaestione 96. versic. & hæc quidem in fin. Drogh.
 e Multa enim.] Farinac. tit. de ind. 2. volum. quaest. 93. num. 35. & seq. vsque 47. Ros.
 Sed quæro nunquid.) Adde, quod confessio spontanea sufficit absque ratificatione ad condemnandum, etiam quod sit facta in iudicio sine aliquo iuramento: & etiam sine aliqua iudicis interrogatione, dato termino ad faciendum defensiones, Gomez. de delictis in cap. 12. num. 3. cum seq. hic al legat, & ibi numero 8. dicit, quod ex vnica confessione delinquentis potest ipse delinquens condemnari, etiam si talis confessio fieret, & contineretur in processu nullo, & inualido de iure, vel quia accusans sit inhabilis, vel libellus sit ineptus, vel aliqua deficiat solemnitas, et ordo iudicialis, nisi nullitas resultaret ex defectu iurisdictionis: & attestatur de communi, & quæ dicitur confessio sponte facta, vide Carrerium in dicto loco obseruare, numero 25.
 Item adde, quod confessio propria rei de crimine patrito maior est quolibet instrumento, & quibuscunque depositionibus testimonij, Baldus in consilio 192. proponitur, quod in qualibet ciuitate col. 2. volum. 2. Crauett. consilio 61. numero 13. Riminald. iun. conf. 84. numero decimo septimo, vol. 2. inter conf. crim. diuersi. & Bertaz. conf. 371. num. 4. vol. 2. Baiard.
 Quod vnica confessio sponte facta.) Adde supra quaest. 64. versic. tunc de grauib. infra quaestione. 82. stat. 9. & de ita dictione sponte alibi sapè; & hic adde, quod uulgo dicitur, nullæ sunt partes iudicis, nisi in condemnando, ut habetur in l. 2. ff. de confess. & l. proinde, ff. ad dictam l. Aquil. uide quaest. dixi supra ad quaestione 21. versiculo ulterius quæro, Flam. Chart. in pract. interrog. reorum, libro quarto, capitul. 2. numero 18. Drogh.
 Nam si quidem.) Farinac. d. quaest. 81. & cap. 1. numer. 8. 9. & 20. Ros.